

Een Luxemburgs avontuur....

Afgelopen weekend stond dan eindelijk de Jean Nelisse Classic op het programma, op donderdag vertrokken we richting het plaatsje Vianden. In dit plaatsje organiseert de Driebergse Tourclub sinds 2003 deze toertocht, in het begin met niet zoveel deelnemers maar in 2008, deden er dan toch 1.000 fietsers mee. Dit was de max. voor dat jaar, en de max. werd in 2009 opgeschroefd naar 1.500, met als resultaat dat er dit jaar ruim 1.200 toerrijders meededen. In het rustieke plaatsje bevindt zich ook het kasteel wat ooit van Willem van Oranje is geweest, je leert dan ook nog een stukje geschiedenis, zoals dat Luxemburg ooit eens van Nederland is geweest, maar toen koningin Emma zich aandiende, is Luxemburg afgescheiden ivm troonopvolging door een vrouw i.p.v. een man.

Maar goed terug naar Vianden, het dorpje bevindt zich in het oostelijke deel van Luxemburg vlak bij de Duitse grens en met een uitgestrekt heuvel/berg gebied een prachtige omgeving om te fietsen, het plekje Vianden zelf, telt 1.500 inwoners. De inwoners spreken of Frans of Nederlands, een hele boel Nederlanders hebben zich in Luxemburg gevestigd en dat is wel zo makkelijk met communiceren, en trouwens het verbaasde me dat sommige leden nog een behoorlijk woordje Frans spraken. Misschien komt het door de vele vakanties die in de Alpen worden doorgebracht.

We kwamen enerzijds voor de omgeving maar de hoofdmoot was natuurlijk fietsen, op donderdag druppelden de leden langzaam Vianden binnen, verzamelpunt was min of meer café du pont geworden, waar het goed toeven was. Zet een stel Urkers bij elkaar in een vreemd café en het is altijd gezellig. Zeker als je iemand een foto ziet maken van zichzelf, met de timer functie en dat er dan krek een lijnbus voorbij komt. Aan het tafeltje werden de plannen voor vrijdag gemaakt, er was 1 groot obstakel waar we niet hadden opgerekend, regen regen en nog eens regen. En vrijdag werd er niets anders voorspeld, hopelijk was het zaterdag wel droog. We zouden de hoofdstad van Luxemburg, dan maar met een bezoek vereren.

Toen we vrijdagochtend aan het ontbijt zaten, was het warempel droog, niet verwacht maar toch droog. Steven was als enige hierop voorbereid en zat om acht uur al met zijn fiets tenue aan het ontbijt. De rest in zijn dagelijkse kloffie, tja dan mag je de kans niet voorbij laten gaan. Na wat heen en weer gesteggel, werd besloten om te gaan fietsen. Jan Riekelt had een route bedacht en om half tien zaten we met zijn allen op de fiets, het ging van Vianden naar Putscheid, hier zaten we meteen op het parcours van de JNC, dit was een flinke beklimming die niet iedereen makkelijk afging, Deze beklimming was 2,5 km lang met een stijgingspercentage van pieken tot 14% en gemiddeld 11%. Dit geeft meteen de zwaarte van deze beklimming aan. Zelf was ik blij om zonder af te stappen boven te komen, al moest ik wel Alpe d'Huez truckjes toepassen. Bovenaan gekomen stond de groep op me te wachten, zelf nog natrillend, werd er doorgefietst. Moet ook wel, anders worden de benen koud, vlug een slok water en weer door. Het was door onbekendheid van de omgeving dat er bij elke kruising op de kaart gekeken moest worden. Dat was goed voor mij, want dan kon ik een beetje bijkomen. We reden ook vlakke stukken, die gingen mij veel beter af en kon ik goed in het wiel kruipen. Jan Riekelt had toch een mooi rondje weten uit te stippelen. Hulde hiervoor, na 50km kwamen we weer aan in Vianden, hierna begon het te regenen, dus net op tijd terug. Hierna zijn we toch nog even de Hoofdstad Luxemburg in geweest, al was daar nu een beetje weinig tijd voor. Toch even leuk om daar rond te banjeren. Terug gekomen in het hotel, was er een wereld veranderd, het dorpje was nu bezaaid met Nederlanders die allen kwamen fietsen. Later op de avond iedereen nog een pizzaatje gedaan of een spaghetti bolognese.

Zaterdag de grote dag, om kwart voor acht ontbeten, veel ingenomen want het zou nog wel even duren voordat ik weer wat kon eten. Wel veel proviand meegenomen voor onderweg, maar je kunt maar beter starten met een volle maag. Rond kwart voor negen gestart en toen kon de tocht echt beginnen. In het begin bevond ik me nog bij Rick, Jan Riekelt en Jurie Hessel, maar deze moest ik snel laten gaan, ze klimmen nu eenmaal gewoon beter dan mij. Maar na twee beklimmingen stonden ze op me te wachten, erg leuk om dan weer bekenden te zien. Maar niet veel later moest ik ze weer laten gaan, tja dat blijft dan zo, als je geen klimmer bent, zal je het ook nooit worden. Maar ik sla me er wel door, een dergelijk tocht betekent voor mij toch voor een groot gedeelte self supporting. Na beklimmingen van de Putscheid, Sommet de Marnach, Passage de Munshausen en de Saut de Kim Kirchen. Kwam toch het besef dat de 165km niet haalbaar voor mij was, dus toen kwam het besluit om de 135km te doen. Want ook de tussendoor stukken waren niet plat maar meer heuvelachtig dus constant klimmen. Op de eerste controle post aangekomen, zie ik voor het laatst mijn fietsvrienden van die dag. Ze helpen me nog met verwisselen van mijn achtband, deze liep langzaam leeg en had ik nog op het 47km punt al met een geleende pomp, nog een poging gewaagd om hem zonder te verwisselen vol te houden. Maar lek is lek en dus verwisseld, dankzij de jongens en op de rustplaats was ook een pomp aanwezig. De rustplek was goed voorzien van allerlei fruit, repen en aquarius dus genoeg om even bij te tanken.

Na het 50km punt volgde nog een behoorlijk gevaarlijke afdaling met vele haarspeld bochten vlak achter elkaar, denk nog bij mezelf deze kant kun je beter beklimmen dan afdalen. Zie tevens veel toerfietsers deze helling opzwoegen, die voor de 85 km hadden gekozen. Na nog een beklimming komen er wat meer stukken zonder echte beklimmingen ik kan nu behoorlijk door trappen mijn gemiddelde stijgt van 19,1 gemiddeld naar 20,5 gemiddeld, dit geeft de burger wel moed. Toen kwam de klim naar Plateau de Nocher, we kregen nu hele mooie weg over de heuvels, we rijden over een kam van een aantal gesloten bergen en het uitzicht is werkelijk waar prachtig. Het gaat me voor de wind, al fiets ik er eigenlijk tegen in, kan goed mijn tempo vasthouden, alleen jammer dat ik hier niet in een groepje zit om energie te sparen voor de rest van de tocht. Toch kom ik op de 100km terecht, het tweede verfrissing punt, deze valt bijzonder tegen, deze post was gewoon geplunderd, er was niets meer te krijgen alleen een controle handtekening en een bekertje ranja. Dit valt tegen daar ik door mijn bananen heen ben, alleen nog drie repen, besluit er eentje te nemen en de andere twee te verdelen voor onderweg, eentje nog op de 112km en nog eentje voor op de 124km. Je kon er wel eten bestellen maar het was gigantisch druk, dus bidons gevuld en gelukkig was er een toiletgebouwtje, even mijn gezicht gewassen en ook nog een rolletje toilet papier weten te bemachtigen van een toerist. Dus kon me wel verfrissen, en besluit om later op de route een café op te zoeken om eventueel wat te gaan eten.

Ik fiets door net zoals dat liedje, ben al met al nog geen 10 minuten op de verzorgingspost aanwezig geweest. De tocht gaat door, zoals de tour, de tour gaat altijd door, dit speelt steeds meer in mijn hoofd, en ook begin ik te snakken naar het einde van de tocht, door mijn hoofd beginnen allerlei gedachtes te spelen maar halen zal ik het. Dan op Foret de Beaufort, rij ik weer lek, verdikkeme nog aan toe, zit op de 117km nog 18km te gaan en dan weer tegenslag. Maar laat me niet kisten, dit is nog niet het moment op te geven. Midden op beklimming stap ik af, en loop naar een parkeer terreintje, hoor nog wat gegil van medefietsers, e doorklimmen he, tja gaat moeilijk met een lekke, roep ik nog retour. Ow sterkte en succes, wordt mij nog gewenst, tja daar ga je dan weer de tour, de tour gaat altijd door. Tijdens het verwisselen van achterband, kan ik eigenlijk niet helemaal zuiver nadenken, doe dingen die ik niet moet doen, hierdoor duurt het verwisselen onnodig lang, maar natuurlijk lukt het me wel.

Ondertussen krijg ik ook, visite van fietsers, die het parkeer terrein aangrijpen om even uit te puffen van de beklimming, mijn slag klimmers denk ik nog, lekker op eigen tempo naar boven, kan je even niet meer, bijkomen en daarna door gaan.

Alleen nu kan ik een bezoek aan een café wel vergeten ivm de tijd die ik verloren heb. Maar goed nog 18km nog een uurtje te gaan. Het is half vier, dus voor vijven binnenkomen, moet nog altijd te doen zijn. Verder met de beklimming van de Foret de Beaufort, wat een puist is dit zeg. Het gaat moeizaam maar kom boven. De resterende 18 km moeten nu afgewerkt gaan worden. Op de volgende helling hoor ik iemand zeggen dit is zeker de één na laatste helling, maar ze maken mij blij met dode mus. Hierna volgden nog wel meer hellingen, de fietsers waren in de laatste kilometers wel spraakzamer, zo passeert mij een groep uit Gulpen, die moedigen mij aan. Tja jullie hebben makkelijk praten, jullie kunnen elke dag oefenen, maar dit is andere koek, krijg ik als antwoord.

Na 134 km kom ik weer van een afdaling richting Vianden, kom op de splitsing 135/165/220km, even heel even twijfel ik nog. Om de 165 te pakken maar gelukkig pak ik de afslag 135km. Nu zou het uitfietsen moeten zijn, maar dan word ik linksaf gestuurd, een toeschouwer roept, zo klein mogelijk schakelen dit is de Muur, achteraf hoef je die niet eens te doen als je de 135km doet, maar ik werd er naar toe geleid en wist op dat moment niet beter, tja die ging nog eens zwaar, ik kan blijven fietsen het eerste gedeelte althans, ik nader een soort bos, hier gaat de weg echt stijl naar boven toe, hier is de max. 23%, ik zie in de verte een plateauje althans dat denk ik, er zit al een loper voor me met zijn fiets in zijn hand, ga hem nog wel voorbij. Als ik het plateauje maar haal, dan haal ik het misschien fietsend, maar het ging meteen moeilijk toen ik het bos in kwam. Het gaat steeds minder snel van 12 naar 9 km per uur en dan van 7 en naar 5 km per uur. Het moment dat ik de pedalen niet meer rond krijg, en af moet stappen slechts 10 meter in het bos en dan eraf. (dit is de tweede keer dat ik lopend naar boven moet, eerste keer kwam door een inschattingsfout, in een afdaling, de grote schakelen maar afremmen voor een groepje dat daar stond, en toen ging de weg alsnog stijl naar boven.) maar nu moet er echt af. Ik loop naar het plateau, dit is zekers nog 100 meter lopen, probeer weer op de fiets te komen. Dit lukt echter niet ook het plateau is te stijl voor me, er zit niets anders op om nog verder te lopen. Het lopen is ook vermoeiend, als ik de echte muur voorbij ben, stap ik weer op maar ik ben gesloopt echt gesloopt.

Kan niet harder fietsen dan 10km per uur, zo doe ik de laatste stijgende meters, daarna afzakken naar Vianden, in een slakke tempo, ik ben gesloopt en niet helder meer, dus voorzichtigheid troef. Via de kasseien kom ik weer beneden. De laatste controle post laat ik links liggen, geen behoefte meer aan. Ik kan nauwelijks nog aan fietsen denken, het hotel staat geen 10 meter te ver. Ben blij dat ik de kamer haal, en daar als eerste bij kan komen. Rick, mijn kamer genoot stond me al op te wachten, eerst liggen. Wat een toertocht, tja dit was pas een tocht, dan zou je nog eens 165km of 220km moeten doen, wie durft er volgend jaar. Eerst weer een jaar lang moed verzamelen en dan toch iets beter voorbereiden.

Gelukkig knap je altijd weer snel op, een lekkere douche doet wonderen, vlug inpakken, als alles in de auto zit doen we nog snel een pizza. En de terugreis wordt aanvaard, rond 23:00uur zijn we terug op de bult, thuis doe ik nog een lekkere glas wijn al voor ik op bed ga, komende week staat in het teken van hestel.

Zo dit is zo'n beetje mijn verhaal, en als je dacht dat het een lang verhaal is, dan heb je het mis, want sommige dingen heb ik nog niet eens beschreven zoals: wie was de actrice in film

Donna Donna, de hoogtemeters van Johannes van de Wereld (weer wat geleerd), en de boomgrens van Jan Riekelt, het roze shirt van Roelof, de geuren van Hein e.d. als ik dat zou beschrijven, dan pas wordt het een lang verhaal. Haha.

Geschreven door Klaas Molenaar